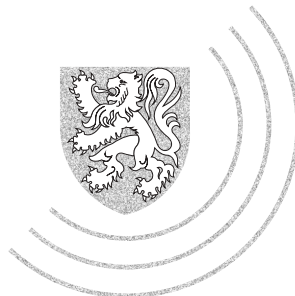

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

30 april 2003

VOORSTEL VAN DECREET

**– van de heren André Denys, Marc van den Abeelen, Gerald Kindermans,
Chris Vandenbroeke en Francis Vermeiren –**

**houdende regeling van herstelmaatregelen voor de Vlaamse paardenwedrennen,
houdende machtiging van de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting
van de vereniging zonder winstgevend doel “Vlaamse Federatie voor Paardenwedrennen”
en houdende wijziging en opheffing van sommige bepalingen van het Wetboek
van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen**

AANVULLEND VERSLAG

**namens de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
uitgebracht door de heer Johan De Roo**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Marc van den Abeelen.

Vaste leden :

mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, de heren Johan De Roo, Erik Matthijs, Eric Van Rompuy ;

de heren Frans De Cock, André Denys, Stefaan Platteau, Marc van den Abeelen ;

de heren Mathieu Boutsen, Herman De Reuse, Roland Van Goethem ;

de heren Lucien Suykens, Bruno Tobback ;

de heer Ludo Sannen ;

de heer Etienne Van Vaerenbergh.

Plaatsvervangers :

de heren Gerald Kindermans, Boudewijn Laloo, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Johan Weyts ;

de heren Marc Cordeel, Marino Keulen, Jul Van Aperen, Francis Vermeiren ;

mevrouw Hilde De Lobel, de heren Jean Geraerts, Christian Verougstraete ;

de heren Steve Stevaert, Guy Swennen ;

de heer Jos Geysels ;

de heer André-Emiel Bogaert.

*Zie :***1462** (2002-2003)

- Nr. 1 : Voorstel van decreet
- Nr. 2 : Amendementen
- Nr. 3 : Verslag
- Nr. 4 : Amendement
- Nr. 5 : Advies van de Raad van State
- Nr. 6 : Amendementen

INHOUD

	Blz.
A. Retroacta	4
A.1. Commissiebesprekingen	4
A.2. Plenaire vergadering van 26 maart 2003	4
A.3. Advies van de Raad van State	4
A.4. Plenaire vergadering van 23 april 2003	5
B. Commissievergadering van dinsdag 29 april 2003	5
B.1. Algemene bespreking	5
B.2. Artikelsgewijze bespreking en stemmingen	12
B.3. Eindstemming	13
TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE	14

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting besprak op 29 april 2003 het voorstel van decreet van de heren André Denys, Marc van den Abeelen, Gerald Kindermans, Chris Vandebroeke en Francis Vermeiren houdende regeling van herstelmaatregelen voor de Vlaamse paardenwedrennen, houdende machtiging van de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting van de vereniging zonder winstgevend doel “Vlaamse Federatie voor Paardenwedrennen” en houdende wijziging en opheffing van sommige bepalingen van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1462/1 tot 5*) ingevolge een terugwijziging naar de Commissie door de plenaire vergadering van 23 april 2003.

A. RETROACTA

A.1. Commissiebesprekingen

De Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting besprak op 21 januari, 6 en 25 februari 2003 het voorstel van decreet van de heren André Denys, Marc van den Abeelen, Gerald Kindermans, Chris Vandebroeke en Francis Vermeiren houdende regeling van herstelmaatregelen voor de Vlaamse paardenwedrennen, houdende machtiging van de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting van de vereniging zonder winstgevend doel “Vlaamse Federatie voor Paardenwedrennen” en houdende wijziging en opheffing van sommige bepalingen van het Wetboek van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen. Het verslag van deze werkzaamheden is opgenomen in *Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1462/3*. Het voorstel van decreet werd na amendering aangenomen en op de agenda van de plenaire vergadering van 26 maart 2003 geplaatst.

A.2. Plenaire vergadering van 26 maart 2003

Op woensdag 26 maart 2003 stond de bespreking van het voorstel van decreet op de agenda van de plenaire vergadering geplaatst (*Hand. VI. Parl. 2002-2003, nr. 46, blz. 3 en volgende*).

Verschillende leden wierpen tijdens de bespreking een bevoegdheidsprobleem op en vroegen dat over dit voorstel van decreet het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State zou worden ingewonnen.

De voorzitter, de heer *Norbert De Batselier*, stelde daarop voor het advies van de Raad van State vragen.

Volgens de heer *Bruno Tobback* berust het grootste deel van het voorstel van decreet op het overdragen van de bevoegdheden van het federale niveau naar een nieuw op te richten federatie. Het voorstel staat of valt met artikel 29 van het voorstel van decreet. Volgens deze spreker heeft het niet veel zin om te debatteren over de Vlaamse Federatie voor Paardenwedrennen en haar structuur als artikel 29 de bevoegdheidstoets bij de Raad van State niet doorstaat.

Op 27 maart 2003 werd de Raad van State door de Voorzitter van het Vlaams Parlement verzocht binnen een termijn van ten hoogste drie dagen van advies te dienen over artikel 29 van het voorstel van decreet.

A.3. Advies van de Raad van State

Op 7 april 2003 wordt door de Eerste Voorzitter van de Raad van State het advies van de Raad van State overgemaakt aan de Voorzitter van het Vlaams Parlement (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1462/5*).

De Raad van State besluit zijn advies met :

“6. De federale wetgever is dan ook bevoegd, op grond van zijn residuaire bevoegdheid, om het aannemen van weddenschappen te regelen in zoverre hij daarbij het maatschappelijke gevaar wenst in te perken dat weddenschappen in verband met paardenwedrennen ten aanzien van de gehele of een deel van de bevolking kunnen betekenen.¹”

Derhalve moet worden aangenomen dat de decreetgever zijn bevoegdheid zou te buiten gaan indien hij de daarop betrekking hebbende bepalingen van artikel 66 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen zou opheffen.”

¹ In voetnoot hierbij stipuleert de Raad van State : “Het verband tussen, enerzijds, het onderwerpen aan een ministeriële toelating van het openen van een paardenwedrenbaan en het inrichten van paardenwedrennen in het algemeen genomen en, anderzijds, de bevoegdheid voor het regelen van weddenschappen, lijkt echter onvoldoende om ook die aangelegenheden als federaal te kunnen beschouwen.”

A.4. Plenaire vergadering van 23 april 2003

Op woensdag 23 april 2003 werd het voorstel van decreet opnieuw op de agenda van de plenaire vergadering geplaatst (*Hand. VI. Parl. 2002-2003*, nr. 50, blz. 7).

De voorzitter concludeert dat er na het voorlezen van het advies van de Raad van State aan de plenaire vergadering er twee mogelijkheden zijn :

- Op basis van artikel 3, § 3, van de wet op de Raad van State van 12 januari 1973 en van artikel 67, 1°, van het Reglement moet een voorstel van decreet na een negatief advies van de Raad van State aan het Overlegcomité worden overgezonden. Binnen een termijn van veertig dagen moet dat comité bij consensus een advies uitbrengen over de vraag of de bevoegdheid al dan niet overschreden werd.
- Een andere mogelijkheid is een amendering van het voorstel van decreet. Het voorstel wordt dan opnieuw besproken in de commissie en eventueel wordt er een nieuw advies van de Raad van State gevraagd over het amendement. Deze tweede optie ligt moeilijker omdat er een advies wordt gevraagd over de kern van het voorstel van decreet.

Na een bespreking waarin de hoofdindieners verklaart zijn twijfels te hebben over de argumenten van de Raad van State, beslist de plenaire vergadering het voorstel van decreet terug naar de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting te verwijzen.

B. COMMISSIEVERGADERING VAN DINS- DAG 29 APRIL 2003

B.1. Algemene bespreking

De Commissie herneemt de bespreking van het voorstel van decreet dat door de plenaire vergadering terug naar Commissie werd verwezen.

De heer *André Denys* stelt dat de voorzitter van het parlement dit voorstel inderdaad opnieuw heeft verwezen naar de commissie conform artikel 46 van het Reglement. Als er een negatief advies is van de Raad van State over een voorstel van decreet inzake bevoegdheden van de Vlaamse decreetgever, moet het voorstel naar het Overlegcomité of moet het parlement met een amendement

trachten tegemoet te komen aan de opmerkingen van de Raad van State.

Hij betwist het advies van de Raad van State. Hij benadrukt dat de procedure inzake het inwinnen van advies bij de Raad van State verschilt naargelang het gaat om een ontwerp of een voorstel van decreet. Een regering kan immers toelichting geven bij een voorontwerp. Een parlementslid kan geen uitleg geven. Hij denkt dat de Raad van State daardoor een onvolledig beeld gekregen heeft van de onderliggende motieven.

De heer *Marc van den Abeelen*, commissievoorzitter, zegt dat de voorzitter van het parlement samen met hem een brief aan de Raad van State zal sturen om erop aan te dringen dat ook parlementsliden hun voorstel kunnen toelichten.

De heer *André Denys* stelt dat de parlamentsvoorzitter zou bemiddelen bij de voorzitter van de Raad van State opdat hij de kans zou krijgen dit voorstel en het amendement toe te lichten.

De voornaamste conclusie van de Raad van State is dat artikel 29 van het voorstel, dat artikel 66 van het Wetboek van de met de inkomsten gelijkgestelde belastingen (WIGB) opheft, een bevoegdheidsoverschrijding inhoudt. De Raad geeft daar een dubbele argumentatie voor. Hij stelt dat artikel 66 een niet-fiscaal artikel is met een niet-fiscaal streefdoel, met name de maatschappij beschermen tegen de gevaren van de kansspelen. Bovendien zegt hij dat het beschermen van de maatschappij tegen de gevaren van de kansspelen, ook de paardenwedrennen, een residuaire bevoegdheid is van de federale overheid.

De spreker wil nogmaals onderstrepen dat hij de voorbereidende stukken, met name de memorie van toelichting, van artikel 66 WIGB bestudeerd heeft. Over de programmawet werd beslist op 28 juli 1973 op Hertoginnedal. Het was één van de vele programmawetten met budgettaire motieven en met als doel de economie te doen heropleven. Hij heeft alle toelichtingen gedetailleerd bestudeerd en hij vindt er geen enkele verwijzing in naar een niet-fiscaal streefdoel, zijnde de bescherming van de maatschappij tegen de gevaren van kansspelen. Er staat wel in dat de paardenwedrennen in ons land economisch in de verdrukking kwamen voornamelijk omwille van het succes van de Franse Tiercé. Daardoor was er een sterke toename van het aantal turfkantoren op Belgisch grondgebied. De weddenschappen op Belgische koersen, die aanleiding gaven tot taksen en tot *ristorno's* voor de sector, verminderden drastisch.

Er werden toen drie maatregelen voorgesteld. Men voorzag in de oprichting van een Pari Mutuel Urbain (PMU), die het monopolie kreeg voor de onderlinge weddenschappen in België. Er kwam een vestigingswet voor de turfkantoren voor de weddenschappen in het buitenland en er werden afstandregels voor turfkantoren ingevoerd. Tenslotte werd ook de taks afgeschaft. De inrichters kregen de volledige opbrengst op voorwaarde dat een deel ervan afgestaan werd aan het Nationaal Sportfonds. De toenmalige regering, met socialisten, ging dus veel verder dan het huidige voorstel.

Het niet-fiscale streefdoel had dus niets te maken met het beschermen van de maatschappij tegen het gevaar van het kansspel, maar beoogde louter het economische stimuleren van de sector. De indieners doen dit opnieuw, maar op aangepaste wijze, in artikel 13 van het voorstel van decreet.

De Raad van State verwijst ook naar het arrest van het Arbitragehof over de wet op de kansspelen, die in 1999 goedgekeurd werd. Een twintigtal verzoekers voelde zich benadeeld en spande een geding aan. In dat arrest wordt niet verwezen naar de paardenwedrennen, maar wel naar de wet op de kansspelen. Het maatschappelijk gevaar heeft enkel betrekking op de kansspelinrichtingen. In artikel 3 van de wet op de kansspelen worden het spel en de weddenschappen op de loterijen en de sportwedstrijden, waar paardenwedrennen toe behoren, uitgesloten van het toepassingsgebied van die wet.

Daaruit besluit de Raad van State dat dit een residuaire bevoegdheid blijft. Maar dat heeft volgens de spreker niets te maken met artikel 66 van de WIGB, niets met artikel 13 van het voorstel van decreet en niets met artikel 29 van het voorstel van decreet, dat artikel 66 opheft. Het heeft alles te maken met artikel 5, tweede lid, van het voorstel van decreet waarin de indieners een samenwerkingsprotocol voorstellen met de Kansspelcommissie om eventuele gokverslaving te bestrijden. Het is immers de bedoeling van de indieners om de paardenwedrennen een goed imago te bezorgen.

Op basis van het advies zou men kunnen besluiten dat dit inderdaad geen Vlaamse bevoegdheid is, maar in dat geval voelt de spreker zich het slachtoffer van wat hij zelf heeft gesuggereerd op de rondetafelconferentie over de paardenwedrennen. Om het imago te verbeteren moeten de indieners proberen aan te tonen dat er controle wordt uitgeoefend op de gokverslaving, zoals dat in enkele andere landen het geval is.

Vanaf het begin van de rondetafelconferentie werd de kansspelcommissie bij de discussie betrokken. De kansspelcommissie wist vanaf het begin dat de vergunningen door de Vlaamse overheid zouden worden afgeleverd, omdat die vergunningen gebaseerd zijn op economische herstructureringsmaatregelen. De Vlaamse overheid kan deze bevoegdheid eventueel delegeren naar de Vlaamse federatie op basis van een beheerscontract. De kansspelcommissie heeft in een nota bevestigd dat ze het daarmee eens is. De spreker stelt wel vast dat de kansspelcommissie nota's blijft schrijven waarin ze het toezicht op de paardenwedrennen opeist, een bevoegdheid die ze niet heeft gekregen van de federale overheid.

De spreker zou het protocol met de Kansspelcommissie uit het voorstel van decreet kunnen halen, maar hij zou dat spijtig vinden omdat hij het een deontologische en ethische meerwaarde vindt. Om dat probleem op te lossen dient hij een amendement in op artikel 5. Het oorspronkelijke artikel 5 bevat de tien doeleinden van de federatie. In het tweede lid van dat artikel staat: "Om haar doeleinden te realiseren, kan de Federatie op tijdelijke of permanente basis samenwerken met andere organisaties, instellingen of diensten, meer in het bijzonder met de kansspelcommissie, dit onder meer door het sluiten van een samenwerkingsprotocol met de federale Staat."

Om tegemoet te komen aan het advies van de Raad van State dient hij het volgende amendement (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1462/6, amendement nr. 22*) in op artikel 5 met het doel het tweede lid te vervangen door wat volgt: "Onverminderd de bevoegdheid van de federale Staat om maatregelen te nemen die zij noodzakelijk acht met het oog op de inperking van het maatschappelijk gevaar dat weddenschappen in verband met paardenwedrennen ten aanzien van de gehele of gedeeltelijke bevolking kunnen betekenen, kan de Federatie, om haar doeleinden te realiseren, op tijdelijke of permanente basis samenwerken met andere organisaties, instellingen of diensten, en voorzover als nodig, meer in het bijzonder met de kansspelcommissie, dit onder meer door het sluiten van een samenwerkingsprotocol met de federale Staat."

De spreker betwist de bevoegdheid van de federale overheid niet. Als de federale overheid het zelf wil regelen, moet ze het maar doen. Als de federale overheid zelf artikel 3 van de wet op de kansspelen wil wijzigen, dan kan ze dat, maar in afwachting daarvan sluiten wij vrijwillig een protocol af met de kansspelcommissie.

Artikel 5 van het voorstel van decreet gaat over het maatschappelijke gevaar veroorzaakt door kansspelen. Artikel 29 van het voorstel van decreet is economisch van aard en slaat op artikel 13 van het voorstel van decreet. Op artikel 13 dient hij een amendement (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1462/6, amendement nr. 23*) in. Het betreft de vergunningen voor de organisatoren van paardenwedrennen, weddenschappen enzovoort. Hij wijzigt dit artikel om aan te tonen dat de indieners een economisch en geen fiscaal doel voor ogen hebben. Het amendement, dat de eerste paragraaf vervangt, luidt als volgt: "Om de economische heropleving van de paardenwedrennen te stimuleren en alle actoren te responsabiliseren, worden de opening van een paardenwedrenbaan, het organiseren van paardenwedrennen evenals het aannemen van weddenschappen op paardenwedrennen onderworpen aan de voorafgaande vergunning door de Vlaamse regering."

Met dit amendement speelt hij in op het advies van de Raad van State. De vergunningen beogen een economische herstructurering en responsabiliseren de sector. Dat is puur economisch en slaat op artikel 13. Voorts aanvaarden de indieners dat de federale overheid bevoegd is over het maatschappelijke gevaar verbonden aan de paardenwedrennen. Als ze wil optreden kan ze dat. Maar omdat dat niet het geval is, sluiten de Federatie vrijwillig een protocol.

In een nota van de afdeling Studie en Advies van het Vlaams Parlement wordt verwezen naar de memorie van toelichting bij artikel 66 dat in 1973 werd ingevoerd. In 1973 heeft men een aantal maatregelen genomen inzake paardenwedrennen. Artikel 66 is daar maar één artikel van. Artikel 67 werd toen ook ingevoerd en daarin heeft men het wel over maatregelen die de bevolking beschermen. Zo bepaalt men dat geen weddenschappen mogen aangenomen worden in drankgelegenheden. Daaruit kunnen we afleiden dat artikel 66 uitsluitend over economische maatregelen gaat. Artikel 66 heeft een economische invalshoek. De nota gaat echter niet zo ver als de heer Denys die zegt alle maatregelen uitsluitend economisch van aard zijn. Men heeft toen het reglement over paardenwedrennen en weddenschappen in zijn geheel hervormd. Daarbij vond men dat de bevolking beschermd moest worden waarop men één maatregel heeft getroffen. Artikel 66 gaat uitsluitend over steun aan de sector en over de reorganisatie van de sector van het paardenwedrennen. Op dat punt geeft de nota de heer Denys gelijk.

De heer *André Denys* stelt dat het onjuist is dat de politieke beslissing van Hertoginnedal alleen maar over het economische gaat. Artikel 67 van het WIGB heeft inderdaad oog voor het ethische. Maar artikel 66, waar het hier over gaat, is economisch.

De heer *André-Emiel Bogaert* zegt dat het voorliggend initiatief op zich lovenswaardig is: het betreft immers een sector die in de problemen zit en de nodige steun verdient.

Het gaat echter om een tweesnijdend zwaard, omdat we al dan niet rekening moeten houden met die kansspelcommissie.

Vertrekkende van de wet van bij het begin van de twintigste eeuw, waar in een artikel alle kansspelen werden verboden, heeft men negentig jaar lang een hypocriete toestand gekend. In juli 1999 kwam er een nieuwe wet op de kansspelen en ter bescherming van de spelers. Men heeft echter een kans gemist omdat die wet beperkt was tot de eigenlijke kansspelen. Daartoe werden de mechanische kansspelen ingedeeld in klassen. Daarvoor werd een kansspelcommissie opgericht met een technisch luik en een moreel luik.

In het voorstel van decreet, op Vlaams niveau dus, wordt getracht de paardenwedrennen te regelen om de sector uit het economische moeras te halen. Men moet daarbij uitgaan van dezelfde twee pijlers: een economische en een morele. Beide zijn evenwaardig. Hij begrijpt niet dat men daarbij, hoewel het een Vlaamse materie is, wil te rade gaan bij een federale instantie, en dat men bij de federale kansspelcommissie advies gaat vragen voor een wetgeving op Vlaams niveau. Toch heeft men dat gedaan. Een eerste advies was vrij negatief: de kansspelcommissie stelde gewoonweg dat Vlaanderen niets kon doen, óók geen vergunningen afleveren. De indieners zijn daarom met de kansspelcommissie gaan onderhandelen. Het advies dat daarop volgde was veel zwakker en omvatte het voorstel om met de kansspelcommissie een samenwerkingsakkoord af te sluiten. Hij heeft daar toen in plenaire zitting zijn bedenkingen bij geuit: ofwel is de materie federaal, ofwel is ze regionaal. Natuurlijk zijn er raakvlakken: het is inderdaad zo dat artikel 66 in Hertoginnedal een economische maatregel was. Ook in 1973 had men zeer weinig oog voor de morele kant van weddenschappen, loterijen en kansspelen. Bij de federale wetgeving van 1973 in Hertoginnedal speelden enkel economische motieven.

Maar er is de geest en de letter van de wet. De gemiste kans op federaal niveau was de schuld van het gevecht tussen de PMU en de Nationale Loterij die, elk op zijn terrein, het monopolie hadden. Deze twee machtsinstanties gingen aan het lobbyen om de federale wetgeving te beperken tot de mechanische kansspelen. Ook de bevoegdheden van de federale kansspelcommissie is beperkt tot die materie. De federale wetgever heeft uit het drieluik weddenschappen, kansspelen en loterijen in een memorie van toelichting zeer bewust afstand gedaan van de weddenschappen en de loterijen. De kansspelcommissie werd uitsluitend voor de kansspelen ingericht. Nadien was er een achterhoedegevecht. Op federaal niveau zijn er permanent problemen en kortsluitingen omdat de kansspelcommissie te beperkte middelen zou hebben.

De Vlaamse wetgeving moet sluitend zijn. De heer Denys suggereerde reeds plenair te stemmen, ervan uitgaande dat er toch wel iemand zou zijn die naar het Arbitragehof zou gaan, en dat daarna dan verder gekeken kon worden. De spreker vindt dat niet correct : we moeten decreten proberen te maken waarvoor liefst niemand naar het Arbitragehof gaat.

Er stellen zich nog twee problemen, met name het probleem van artikel 66 (Vlaanderen is daarvoor bevoegd en doet het uit een morele perceptie, terwijl de federale wetgever in 1973 economische motieven had) én het probleem rond de mogelijke samenwerking met de kansspelcommissie. Het Vlaams Parlement moet zeer voorzichtig te werk gaan : het kan toch moeilijk gaan samenwerken met een federale instantie waarvan het zeer goed weet dat ze niet bevoegd is voor weddenschappen en loterijen. Ofwel gaat het op federaal niveau enkel over kansspelen, ofwel heeft de federale wetgever het zeer breed gezien, en gaat het naar de geest van de wet ook over loterijen en weddenschappen. In het laatste geval kan men eventueel een akkoord afsluiten met de kansspelcommissie. Maar als we eerlijk zijn met onszelf kunnen we dat niet doen. Het arrest van het Arbitragehof laat daar geen twijfel over bestaan.

De heer *André Denys* denkt dat de heer Bogaert het eens is met hem en met het advies van de afdeling Studie en Advies dat artikel 66 een economisch artikel is. Daar zit het probleem niet. Het gaat hier evenwel om wat de indieners schrijven in artikel 5, waar in een samenwerkingsprotocol met de kansspelcommissie wordt voorzien. In het amendement wordt de bevoegdheid van de federale overheid erkend. Dit houdt in dat, als de federa-

le overheid optreedt, dit vervalft. Daar kan toch geen bezwaar tegen zijn ? Men stelt immers vast dat er niets gebeurt. Of vindt men dat we niets moeten doen, en artikel 5, tweede lid, gewoon moet worden weggelaten ?

Minister *Dirk Van Mechelen* denkt dat het belangrijk is dat de aandacht wordt gevestigd op het woord 'kan' in het amendement op artikel 5 (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1462/6, amendement nr. 22*) : de Federatie kan samenwerken met de Kansspelcommissie indien dat nuttig of nodig is. De kracht van de twee amendementen ligt juist daarin dat het economische gegeven van de wetgeving van de kansspelcommissie gescheiden wordt, waarbij het Vlaams Parlement onder meer oog heeft voor het aspect van het dierenwelzijn en het onder controle houden van het gokken. Bovendien zegt de Raad van State in zijn advies dat Vlaanderen, in het kader van economische stimulering, voor 100 procent bevoegd is.

Minister *Dirk Van Mechelen* vindt dat Vlaanderen zijn fiscale verantwoordelijkheid moeten opnemen. Als Vlaanderen niet bevoegd is om te vergunnen – volgens de minister is dat wel het geval – en als de federale overheid ook geen vergunningen aflevert, dan holt men de fiscale bevoegdheid van Vlaanderen uit. De Vlaamse fiscale bevoegdheden moeten voor 100 procent worden uitgeoefend. Vlaanderen moet op zijn standpunt blijven. Het decreetgevend werk moet zo nauwkeurig mogelijk zijn om te vermijden dat anderen, die minder goede bedoelingen hebben, hun slag thuishalen. Hij denkt dat met deze twee amendementen de problemen van de baan zijn. Als decreetgever moet men zich ook niet ab initio onderwerpen aan federale wetgevers.

De heer *André-Emiel Bogaert* gaat akkoord met wat de minister zegt. Men gaat er echter van uit dat de kansspelcommissie enkel voor de kansspelen werd opgericht. Men wil een regeling voor een zaak die Vlaanderen veel meer aanbelangt dan Brussel en Wallonië. Wat belet Vlaanderen dan een eigen commissie voor de paardenwedrennen op te richten ? Waarom gaan wij, als we dan toch vinden dat we zelf bevoegd zijn, onderhandelen met een federale instantie ?

Als de heer Denys pleit voor eigen Vlaamse paardenrennen, pleit de heer *André-Emiel Bogaert* voor een Vlaamse commissie die bevoegd is voor die paardenrennen. De heer Denys argumenteerde met betrekking tot het arrest van 2001 van het Arbitragehof dat de federale wetgever heeft gewild dat de kansspelcommissie exclusief bevoegd is

voor kansspelen, met uitsluiting van paardenwedrennen en loterijen. Wat federaal werd ontnomen aan de kansspelcommissie, in een Vlaams protocol gieten, is volgens hem echter onmogelijk.

Vanuit de afdeling Studie en Advies van het Vlaams Parlement wordt nog gesteld dat blijkbaar de opinie leeft dat weddenschappen of een Vlaamse of een federale bevoegdheid zijn. Dat is niet zo, alles hangt af van de invalshoek. Het Arbitragehof heeft in het verleden in andere materies al bepaald dat een bepaalde materie zowel aan federale als aan Vlaamse vergunningen is onderworpen. De federale overheid kan perfect eisen stellen inzake de bescherming tegen gokken, terwijl de Vlaamse overheid vergunningen kan opleggen op basis van economische criteria.

Minister *Dirk Van Mechelen* stelt dat in het door de heer Denys voorgestelde amendement op artikel 5 duidelijk de zinsnede "Onverminderd de bevoegdheid van de federale Staat om maatregelen te nemen die zij noodzakelijk acht met het oog op de inperking van het maatschappelijke gevaar" staat, wat duidelijk tegemoetkomt aan de opmerkingen van de Raad van State. Vervolgens bepaalt het amendement dat "de Federatie, om haar doeleinden te realiseren, op tijdelijke of permanente basis kan samenwerken met andere organisaties, instellingen of diensten, en voorzover als nodig, meer in het bijzonder met de kansspelcommissie.". Als men de woorden 'meer in het bijzonder' schrapt, dan komt men perfect tegemoet aan alle verzuchtingen van deze Commissie.

De heer *André Denys* vult aan dat bovendien wordt vastgesteld dat de federale overheid nalaat om iets te doen. Hij verwijst naar de totstandkoming van het decreet op de vrije nieuwsgaring. De Vlaamse overheid is wel bevoegd voor de media, maar er waren toen ook twee grondrechten in het geding : het eigendomsrecht en het recht op vrije meningsuiting. De Raad van State oordeelde dat de Vlaamse overheid bevoegd is om op te treden in zoverre de federale overheid nalaat om iets te doen. Dit resulteerde in een Vlaams voorstel van decreet. De indieners van dit voorstel van decreet gaan nu minder ver, maar de situatie is gelijkaardig. De federale overheid heeft nagelaten iets te doen inzake de bescherming van de maatschappij tegen gokverslaving bij paardenwedrennen.

De heer *Frans Ramon* zegt de discussie over de legaliteit zeker niet te willen misbruiken. Agalev is om andere redenen tegenstander van dit decreet. Het blijft toch belangrijk een goed juridisch stuk af te leveren. De adviezen van de Raad van State, die

van de afdeling Studie en Advies en de argumentatie van de heer André Denys verschillen enorm. Waar staan we nu eigenlijk op juridisch vlak ? De heer André Denys zou ook nog gehoord worden door de Raad van State. Welke rol zal dit nog spelen bij de verdere bespreking ?

Vervolgens is er het probleem van de bevoegdheden van de kansspelcommissie. De houding van die commissie verwondert de spreker. Eerst komt ze tot de conclusie dat Vlaanderen niet bevoegd is, dan dat Vlaanderen wel bevoegd is en ten slotte dat ze dit beter zelf zou aanpakken. Dit komt niet bijzonder doordacht over.

De minister wees erop dat volgens het amendement op artikel 5 de federatie samenwerkingsprotocollen 'kan' afsluiten. Dit woordje 'kan' is meteen ook de zwakte van de tekst : er is geen verplichting om een protocol af te sluiten. Daardoor hebben we geen stok achter de deur om actief op te treden tegen gokverslaving.

Wie is nu uiteindelijk verantwoordelijk voor het afsluiten van weddenschappen ? Begrijpt de spreker goed dat zowel de Vlaamse als de federale overheid hiervoor verantwoordelijk zijn ?

Minister *Dirk Van Mechelen* vindt de omschrijving in het advies van de Raad van State inderdaad wat cryptisch. Op pagina tien van het advies zegt de Raad van State : "De federale wetgever is dan ook bevoegd, op grond van zijn residuaire bevoegdheid, om het aannemen van weddenschappen te regelen in zoverre hij daarbij het maatschappelijke gevaar wenst in te perken dat weddenschappen in verband met paardenwedrennen ten aanzien van de gehele of een deel van de bevolking kunnen betekenen.".

In voetnoot tien lezen we : "Het verband tussen, enerzijds, het onderwerpen aan een ministeriële toelating van het openen van een paardenwedrenbaan en het inrichten van paardenwedrennen in het algemeen genomen en, anderzijds, de bevoegdheid voor het regelen van weddenschappen, lijkt echter onvoldoende om ook die aangelegenheden als federaal te kunnen beschouwen.". Eigenlijk zegt de Raad van State dat het verband niet zo sterk is dat de Vlaamse overheid niet bevoegd zou zijn om de weddenschappen te organiseren.

De Raad van State wijst erop dat de federale wetgever steeds over de inperkende mogelijkheid beschikt om het maatschappelijke gevaar aan te pakken. Dit is tot op heden nog niet gebeurd, en op dat vlak volgt de minister de redenering van de heer

André Denys, die verwees naar de totstandkoming van het decreet op de vrije nieuwsgaring. De Raad van State bepaalde toen dat de Vlaamse overheid bevoegd was om op te treden, omdat de federale overheid dit had nagelaten. Toen ging het inderdaad zelfs over grondrechten.

De heer *Eric Van Rompuy* stelt dat als we deze twee amendementen goedkeuren, we ze samen met het verslag van de commissiebespreking moeten bezorgen aan de Raad van State. CD&V is voorstander van dit decreet en ondersteunt graag de pogingen om rechtszekerheid te scheppen.

De vraag blijft overeind of artikel 29, dat artikel 66 van het WIGB opheft, expliciet nodig is. Dit gebeurt omdat de Vlaamse overheid vanuit een economische interpretatie bevoegd is voor artikel 66 van het WIGB, terwijl de federale overheid wel bevoegd blijft voor de maatschappelijke bescherming van de maatschappij tegen gokverslaving.

De heer *André Denys* antwoordt dat artikel 29 nodig is om duidelijk te maken dat de regeling van artikel 13 in een andere regeling voorziet dan artikel 66 van het WIGB. Zo vermijdt men het bestaan van twee tegenstrijdige teksten.

De heer *Eric Van Rompuy* zegt dat de moeilijkheid is dat men bij decreet een artikel wil opheffen waaraan men een bepaalde interpretatie geeft. Men oordeelt dat artikel 66 betrekking heeft op economische zaken, waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is. Maar is een expliciete opheffing van dit artikel wel daadwerkelijk nodig? Daardoor stelt de Vlaamse decreetgever zich zeer kwetsbaar op.

Minister *Dirk Van Mechelen* zegt dat men kan vergelijken met de hervorming van de registratierechten, waarbij de Vlaamse overheid het tarief van 12,5 procent bij decreet heeft teruggebracht tot 10 procent. De overheid heeft toen een aantal bepalingen geschrapt om de meeneembaarheid te organiseren. Ook in de federale wetgeving werden bepaalde passussen geschrapt. De minister staat volledig achter deze werkwijze.

De heer *André-Emiel Bogaert* zegt dat het voorbeeld van de minister betrekking heeft op een technische materie. Bij het voorstel van decreet over de paardenwedrennen baseren we ons op de interpretatie van een federale wettekst. Door de opsplitsing in een morele en economische invalshoek willen de indieners overgaan tot de schrapping van een federale bepaling.

De heer *André Denys* stelt dat de van het advies van de Raad van State afwijkende interpretatie geen 'natte-vingerwerk' is.

De heer *André-Emiel Bogaert* stelt dat de door de Commissie goedgekeurde amendementen naar de Raad van State zullen worden gestuurd. Bovendien zal de Raad van State ook de argumenten van de heer Denys aanhoren. Na het bijkomende advies van de Raad van State moet zeker nog een nieuwe commissiebespreking volgen.

De heer *Ludo Sannen* meent dat het hem logisch lijkt dat de oude regeling moet geschrapt worden. Anders kan de nieuwe regeling niet toegepast worden. Het is niet omdat de bevoegdheden overgedragen worden dat de regeling die ooit federaal vastgelegd is, verdwijnt. Die regeling blijft dezelfde, alleen wordt de bevoegdheid om ze te wijzigen in Vlaanderen gelegd.

De heer *Eric Van Rompuy* zegt dat er een federale wet bestaat. Vlaanderen stelt dat deze materie ook tot zijn bevoegdheid behoort. Daarom maakt men een decreet. Hij gaat er van uit dat van zodra deze materie op het niveau van het Vlaamse Gewest bij decreet geregeld is, de federale wet automatisch niet meer van toepassing is in het Vlaamse Gewest. De Vlaamse decreetgever stelt zich bijzonder zwak op als we ons in de amendementen op intenties baseren in plaats van op de materiële bevoegdheden. Men zou het gemakkelijker halen door artikel 29 gewoon te schrappen.

Minister *Dirk Van Mechelen* stelt dat voor al onze nieuwe bevoegdheden de huidige wetgevende teksten onverkort van kracht blijven totdat we decretaal beslissen om ze te wijzigen. Nu beslissen we decretaal om artikel 66 van het WIGB te wijzigen en te vervangen door een nieuw artikel zoals wij dit stipuleren in artikel 13. Artikel 66 blijft natuurlijk onverkort gelden voor de twee andere gewesten in afwachting dat zij ter zake een initiatief nemen. Nu zijn er twee mogelijkheden. Ofwel zeggen we in de slotbepaling artikel 29 dat artikel 66 wordt opgeheven. Dat is wat de heer Denys voorstelt. Het spreekt vanzelf dat het artikel wordt opgeheven in het toepassingsgebied waar wij bevoegd voor zijn – het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap. Een andere mogelijkheid is artikel 13 te laten beginnen met te zeggen dat, voor wat het Vlaamse Gewest betreft, artikel 66 wordt gewijzigd of vervangen. Hij vindt het veel explicieter dat we in de slotbepaling zeggen dat artikel 66 zonder voorwerp is voor het Vlaamse Gewest.

De heer *André Denys* zegt dat als in de voorbereidende werken van artikel 66 van het WIGB zou staan dat er gedeelde bepalingen bijstonden die te maken hadden met de discussie over gokverslaving, de indieners van dit voorstel van decreet niet zouden hebben voorgesteld dit artikel te schrappen. Maar aangezien het uitsluitend gaat over economische bevoegdheden zoals staat in het artikel 13 van het voorstel van decreet, moeten we durven zeggen dat we het schrappen, vanuit legistische zuiverheid.

De heer *Ludo Sannen* meent dat wat de minister voorstelt, een oplossing kan zijn als het ook de Raad van State beter kan overtuigen. Het is uiteindelijk hetzelfde. In ieder geval wordt een wetgeving die bij ons van toepassing is, gewijzigd door dit decreet.

Het is niet omdat het amendement op artikel 13 van het voorstel van decreet stipuleert dat het er om gaat de economische heropleving van de paardenwedrennen te stimuleren, dat men de scheiding tussen het economische en het morele kan maken. Door het feit dat men iets stimuleert, stimuleert men ook de weddenschap. Uiteindelijk kan men beide niet loskoppelen. Het gaat om de weddenschap, dat is het product. De productpolitiek is, ook wat andere economische aspecten betreft, federaal. Het aanmoedigen van dat product heeft natuurlijk een economische consequentie maar zo zijn er heel wat maatregelen die federaal genomen worden.

De heer *Eric Van Rompuy* vreest dat Vlaanderen zich daar het zwakst opstelt tegenover de Raad van State. Hij zou artikel 29 van het voorstel van decreet schrappen en de bewijslast federaal laten.

De heer *André-Emiel Bogaert* meent dat de bescherming van de speler een federale bevoegdheid is, vanuit de economische invalshoek kan het Vlaamse Gewest zijn bevoegdheden uitputten. Maar beide kunnen niet van elkaar losgekoppeld worden.

De heer *André Denys* antwoordt dat de grondwetgever dit nu eenmaal zo gewild heeft : hij heeft de economische bevoegdheid aan het Vlaamse Gewest gegeven en de morele bevoegdheid aan de federale overheid. Als de federale overheid nalaat om het morele aspect in te vullen – wat ze tot hertoe heeft gedaan – moet het gewest dat ook voor zijn rekening nemen. De spreker had gedacht dat de Raad van State dat zou gezegd hebben, maar dat is niet gebeurd. Als men vaststelt dat het gewest bevoegd is voor 95 procent van een bevoegdheidspakket en er is een federale instantie waar het

mee kan samenwerken en die gespecialiseerd is in andere domeinen die daarbij aansluiten, moet die samenwerking kunnen.

De heer *André-Emiel Bogaert* stelt dat in de memorie van toelichting van de wet op de kansspelen 4 bladzijden gependend worden om te verduidelijken waarom de kansspelcommissie niet bevoegd is voor weddenschappen op paardenwedrennen en loterijen, maar wel voor kansspelen. Vlaanderen kan een kansspelcommissie voor paardenwedrennen inrichten.

De heer *Ludo Sannen* vindt het model van samenwerking natuurlijk mooi. Maar het is toch wat raar te argumenteren dat het hier een Vlaamse bevoegdheid betreft door te formuleren dat het hier over de economische heropleving gaat. Dat is een absurde redenering. Als de federale overheid een bepaald product aanmoedigt of uit de markt haalt, dan heeft dat economische consequenties. Economie is een Vlaamse bevoegdheid. Dat is dezelfde soort discussie. Weddenschappen zijn niet in eerste instantie een economisch gegeven maar een moreel gegeven, met economische consequenties. En dat morele gegeven is een federale bevoegdheid.

De heer *André Denys* stelt dat als het federale niveau de paardenwedrennen ook wil beschermen, het dat kan. Het voorstel van decreet sluit dat niet uit. Het voorstel van decreet mag wat de spreker betreft daartoe zelfs een aansporing zijn.

De heer *Marc van den Abeelen*, commissievoorzitter, vraagt aan de heer Denys of hij akkoord is met het schrappen van de woorden 'meer in het bijzonder' in het amendement op artikel 5 ?

De heer *André Denys* antwoordt bevestigend.

De heer *Eric Van Rompuy* stelt dat de suggestie die minister Dirk Van Mechelen vroeger in deze bespreking had gedaan met betrekking tot artikel 29, om te stellen : "Onverminderd de bevoegdheid van de federale staat om maatregelen te nemen die zij noodzakelijk acht met het oog op de inperking van het maatschappelijk gevaar", de federale overheid zeer veel ruimte laat. Men kan aan de Raad van State ook de omgekeerde vraag stellen, met name : wat zijn de aspecten waarvoor Vlaanderen niet bevoegd is om ze te regelen ? Dat kan dan in het decreet ondervangen worden.

Minister *Dirk Van Mechelen* repliceert dat de eerste paragraaf van artikel 13 nu wordt geamendeerd. Zijn voorstel is om het amendement vooraf te laten gaan door : "Voor wat het Vlaamse Gewest

betreft, wordt artikel 66 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen vervangen als volgt : ". Artikel 29 zou dan komen te vervallen.

De heer *André Denys* stelt daarmee te kunnen instemmen.

Vanuit de afdeling Studie en Advies van het Vlaams Parlement wordt gesteld dat het voorgestelde amendement bij decreet in de wet gaat ingrijpen. Dat mag niet. Zoals het nu is geformuleerd, neemt men in een decreet een bepaling op zoals die momenteel in een wet bestaat.

De heer *André Denys* antwoordt daarop dat hij het amendement op artikel 13 laat zoals het is.

De heer *André-Emiel Bogaert* concludeert dat het voordeel van de huidige procedure is dat de tekst opnieuw naar de Raad van State gaat zodat we met kennis van zaken worden gebriefd. Dat is toch een andere manier van werken.

B.2. Artikelsgewijze bespreking en stemmingen

Artikelen 1 tot 4

Bij de artikelen 1 tot 4 worden geen opmerkingen geformuleerd.

De artikelen 1 tot 4 worden aangenomen met zes stemmen tegen twee.

Artikel 5

Door de heer *André Denys* wordt een amendement (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1462/6, amendement nr. 22*) ingediend op artikel 5, dat ertoe strekt het tweede lid te vervangen door wat volgt :

"Onverminderd de bevoegdheid van de federale Staat om maatregelen te nemen die zij noodzakelijk acht met het oog op de inperking van het maatschappelijk gevaar dat weddenschappen in verband met paardenwedrennen ten aanzien van de gehele of gedeeltelijke bevolking kunnen betekenen, kan de Federatie, om haar doeleinden te realiseren, op tijdelijke of permanente basis samenwerken met andere organisaties, instellingen of diensten, en voor zover als nodig, meer in het bijzonder met de kansspelcommissie, dit onder meer door het sluiten van een samenwerkingsprotocol met de federale Staat."

In de verantwoording wordt het volgende gesteld :

"Teneinde aan de opmerkingen van de Raad van State gevolg te geven, wordt hier uitdrukkelijk verwezen naar de bevoegdheid van de federale wetgever om het aannemen van weddenschappen te regelen in zoverre hij daarbij het maatschappelijk gevaar wenst in te perken dat weddenschappen in verband met paardenwedrennen ten aanzien van de bevolking kunnen betekenen. Daarenboven wordt nader bepaald hoe in concreto de link gelegd wordt tussen de VFP en de federale Staat m.b.t. de te nemen maatregelen voor de bescherming van de spelers."

Op voorstel van minister *Dirk Van Mechelen* worden de onderlijnde woorden "meer in het bijzonder" geschrapt uit het amendement (zie ook algemene bespreking). Het aldus aangepaste amendement van de heer *André Denys* wordt aangenomen met 6 stemmen tegen 2. Het aldus geamendeerde artikel 5 wordt met 6 stemmen tegen 2 aangenomen.

Artikelen 6 tot en met 12

Bij de artikelen 6 tot en met 12 worden geen opmerkingen geformuleerd.

De artikelen 6 tot en met 12 worden aangenomen met 6 stemmen tegen 2

Artikel 13

Door de heer *André Denys* wordt een amendement nr. 23 (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1462/6, amendement nr. 23*) ingediend, dat ertoe strekt de eerste paragraaf te vervangen door wat volgt :

"§ 1. Om de economische heropleving van de paardenwedrennen te stimuleren en alle actoren te responsabiliseren, worden de opening van een paardenwedrenbaan, het organiseren van paardenwedrennen evenals het aannemen van weddenschappen op paardenwedrennen onderworpen aan de voorafgaande vergunning door de Vlaamse regering."

In de verantwoording wordt gesteld :

"De belangrijkste doelstelling van dit artikel, dat in feite het artikel 66 WIGB vervangt, is de relance van een sector die een sterke economische terugval kent. Het is aangewezen om deze economische

doelstelling in te schrijven in de herstelvoorstellen."

Het amendement wordt aangenomen met 6 stemmen tegen 2.

Het aldus geamendeerde artikel 13 wordt aangenomen met 6 stemmen tegen 2.

Artikelen 14 tot 28

Bij de artikelen 14 tot en met 28 worden geen opmerkingen geformuleerd.

De artikelen 14 tot en met 28 worden aangenomen met 6 stemmen tegen 2.

Artikel 29

Voor de bespreking bij dit artikel wordt verwezen naar de algemene bespreking.

Er wordt geen amendement op dit artikel ingediend.

Artikel 29 wordt ongewijzigd met 6 stemmen tegen 2 aangenomen.

Artikel 30

Bij artikel 30 worden geen opmerkingen geformuleerd.

Artikel 30 wordt aangenomen met 6 stemmen tegen 2.

B.3. Eindstemming

Het voorstel van decreet van de heren André Denys, Marc van den Abeelen, Gerald Kindermans, Chris Vandenbroeke en Francis Vermeiren houdende regeling van herstelmaatregelen voor de Vlaamse paardenwedrennen, houdende machtiging van de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting van de vereniging zonder winstgevend doel "Vlaamse Federatie voor Paardenwedrennen" en houdende wijziging en opheffing van sommige bepalingen van het Wetboek van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (*Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1462/nr. 3*), zoals geamendeerd, wordt aangenomen met 6 stemmen tegen 2.

De heer Ludo Sannen verklaart zijn tegenstem door de fundamentele bezwaren die Agalev tegen dit voorstel van decreet heeft en al eerder uitte.

De verslaggever,

De voorzitter,

Johan DE ROO

Marc VAN DEN ABEELEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**VOORSTEL VAN DECREET**

houdende regeling van herstelmaatregelen voor de Vlaamse paardenwedrennen, houdende machtiging aan de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting van de vereniging zonder winstgevend doel “Vlaamse Federatie voor Paardenwedrennen” en houdende wijziging en opheffing van sommige bepalingen van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Dit decreet wordt aangehaald als : “Paardenwedrennendecreet”.

Artikel 3

In dit decreet wordt verstaan onder :

- 1° renvereniging : een vereniging zonder winstgevend doel die beschikt over een vergunning voor het organiseren van paardenwedrennen en voor het organiseren van de “onderlinge” weddenschappen op en buiten de renbaan met betrekking tot paardenwedrennen in het Vlaamse Gewest ;
- 2° totalisator : een natuurlijke persoon of rechtspersoon die beschikt over de vergunning voor de exploitatie van de “onderlinge” weddenschappen op alle paardenwedrennen in het Vlaamse Gewest en dit voor rekening van de renvereniging ;
- 3° bookmaker : een houder van een vergunning voor het aannemen van weddenschappen “bij

notering” binnen de omheining van de renbaan ;

- 4° de kansspelcommissie : de commissie, opgericht bij artikel 9 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers ;
- 5° brutomarge : de omzet van de totalisator, de bookmakers en de turfkantoren min het bedrag dat uitbetaald wordt aan de winnaars ;
- 6° disciplines : er zijn galoprennen en drafrennen, die elk op zich een aparte discipline vormen ;
- 7° wedkantoor : houder van een vergunning voor het aannemen van weddenschappen op wedstrijden die in het buitenland plaatsvinden.

HOOFDSTUK 2

Vlaamse Federatie voor Paardenwedrennen

Artikel 4

Er wordt een sportfederatie als een vereniging zonder winstgevend doel “Vlaamse Federatie voor Paardenwedrennen” opgericht, in het kort “VFP”, hierna de “Federatie” te noemen.

Artikel 5

De Federatie heeft als doeleinden :

- 1° namens de Vlaamse regering de vergunningen voor de opening van een paardenwedrenbaan, voor het organiseren van paardenwedrennen evenals voor het aannemen van weddenschappen op paardenwedrennen uit te reiken en de naleving van de voorwaarden in de vergunningen te controleren ;
- 2° de coördinatie, centralisatie en herverdeling van de verplichte financiële bijdragen voor de sector van het paardenwedrennen, bedoeld in artikel 19, te regelen ;
- 3° de paardenwedrennen te promoten, de fokkerij van renpaarden te stimuleren en jockeys op te leiden ;

- 4° de controles op het koersverloop, hieronder begrepen de aanstelling van een college van koerscommissarissen, te organiseren ;
- 5° een strategie van promotie en communicatie te voeren, onder meer via de media ;
- 6° de acties van de bevoegde instanties inzake de bescherming van spelers op weddenschappen, dierenwelzijn en dopingpreventie te ondersteunen ;
- 7° haar activiteiten met die van de andere federaties voor paardenwedrennen te coördineren ;
- 8° het grote publiek duidelijk te informeren omtrent de reële winst die elk type van weddenschap dat georganiseerd wordt op paardenwedrennen kan opleveren ;
- 9° voorlichtingscampagnes op te zetten omtrent de risico's verbonden aan gokverslaving op economisch, sociaal en psychologisch vlak ;
- 10° samen met de bevoegde overheden en de diverse op het terrein actieve verenigingen een actief en gecoördineerd preventie- en opvangbeleid inzake gokverslaving uit te stippelen.

Onverminderd de bevoegdheid van de federale Staat om maatregelen te nemen die zij noodzakelijk acht met het oog op de inperking van het maatschappelijk gevaar dat weddenschappen in verband met paardenwedrennen ten aanzien van de gehele of gedeeltelijke bevolking kunnen betekenen, kan de Federatie, om haar doeleinden te realiseren, op tijdelijke of permanente basis samenwerken met andere organisaties, instellingen of diensten, en voorzover als nodig, met de kansspelcommissie, dit onder meer door het sluiten van een samenwerkingsprotocol met de federale Staat.

Artikel 6

De statuten van de Federatie en de latere wijzigingen ervan worden door de Vlaamse regering bezorgd aan het Vlaams Parlement.

Artikel 7

Er wordt tussen het Vlaamse Gewest en de Federatie, binnen zes maanden na haar oprichting, een be-

heerscontract gesloten, waarin onder meer het volgende wordt bepaald :

- 1° de taken die de Federatie op zich neemt ter vervulling van haar doel ;
- 2° het toezicht van het Vlaamse Gewest op de realisatie door de Federatie van haar doel ;
- 3° de bijzondere regels voor de samenwerking met de kansspelcommissie ;
- 4° de maatregelen bij niet-naleving door een partij van haar verbintenissen die voortvloeien uit het beheerscontract.

Het beheerscontract is geen akte of reglement, bedoeld in artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Alle clausules in het beheerscontract worden geacht contractueel te zijn.

Artikel 8

§ 1. Het beheerscontract wordt gesloten voor een periode van vijf jaar.

§ 2. De Federatie legt uiterlijk zes maanden voor het verstrijken van het beheerscontract aan de Vlaamse regering een nieuw ontwerp van beheerscontract voor. Indien bij het verstrijken van het beheerscontract geen nieuw beheerscontract in werking is getreden, wordt het beheerscontract van rechtswege verlengd tot het ogenblik dat een nieuw beheerscontract in werking is getreden.

§ 3. Elk beheerscontract en elke wijziging en verlenging van het beheerscontract wordt door de Vlaamse regering bezorgd aan het Vlaams Parlement.

Artikel 9

De Federatie brengt aan de Vlaamse regering jaarlijks vóór 1 juni een rapport uit betreffende de evaluatie van de uitvoering van het beheerscontract gedurende het afgelopen kalenderjaar.

Het jaarlijkse rapport, bedoeld in het eerste lid, wordt door de Vlaamse regering voorgelegd aan het Vlaams Parlement vóór 30 september.

De Federatie kan aan de Vlaamse regering gemotiveerde adviezen voorleggen met betrekking tot het percentage van de belasting op de weddenschappen bij paardenwedrennen.

Artikel 10

De Federatie stelt een beëdigde bedrijfsrevisor aan, die haar financiële toestand, haar jaarrekening en de regelmatigheid in het licht van de wet en van de statuten van de verrichtingen die in de jaarrekening moeten worden vastgesteld, controleert.

Artikel 11

De bijzondere voorwaarden, regels en te volgen procedures voor de uitoefening van het toezicht worden nader omschreven in een overeenkomst die gesloten wordt tussen de Federatie en de Vlaamse regering.

Artikel 12

De Federatie voert een volledige boekhouding, in overeenstemming met de bepalingen van de wet van 17 juli 1975 met betrekking tot de boekhouding van de ondernemingen en de besluiten tot uitvoering van deze wet.

HOOFDSTUK 3

Vergunningen

Artikel 13

§ 1. Om de economische heropleving van de paardenwedrennen te stimuleren en alle actoren te responsabiliseren, worden de opening van een paardenwedrenbaan, het organiseren van paardenwedrennen evenals het aannemen van weddenschappen op paardenwedrennen onderworpen aan de voorafgaande vergunning door de Vlaamse regering.

§ 2. Alleen de volgende weddenschappen op paardenwedrennen zijn toegestaan :

1° de ‘onderlinge’ weddenschappen op paardenwedrennen die in het Vlaamse Gewest plaatsvinden. De aanneming van die weddenschappen is voorbehouden voor de totalisator voor rekening van de organiserende renvereniging.

2° de weddenschappen bij ‘vaste notering’ op paardenwedrennen die in het Vlaamse Gewest plaatsvinden. De aanneming van die weddenschappen is voorbehouden voor de bookmakers.

3° de ‘onderlinge’ weddenschappen op paardenwedrennen die in het buitenland plaatsvinden. De aanneming van die weddenschappen is voorbehouden voor de wedkantoren.

4° de weddenschappen bij ‘eindnotering binnen de omheining’ op paardenwedrennen die in het buitenland plaatsvinden. De aanneming van die weddenschappen is voorbehouden voor de wedkantoren.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt :

1° de vorm van de vergunningen en de voorwaarden waaraan het verlenen, de weigering, de schorsing en de intrekking van de vergunningen onderworpen zijn ;

2° de bijzondere voorwaarden voor de aanneming van de weddenschappen.

Artikel 14

De Federatie is ertoe gemachtigd om, binnen de voorwaarden zoals omschreven in het beheerscontract, namens de Vlaamse regering de vergunningen uit te reiken, te weigeren, te schorsen en in te trekken.

De Federatie controleert de naleving van de voorwaarden, vastgelegd in de vergunningen.

Bij weigering, schorsing of intrekking van een vergunning kan de aanvrager of houder van de vergunning beroep aantekenen bij de Vlaamse regering volgens de procedure die door de Vlaamse regering wordt bepaald.

Artikel 15

De vergunningen worden verleend hetzij voor een bepaald tijdperk, hetzij tot intrekking.

Zij kunnen te allen tijde worden ingetrokken zonder opzegging, noch vergoeding.

HOOFDSTUK 4

Renverenigen

Artikel 16

De renvereniging zorgt voor de organisatie van paardenwedrennen. De toestemming tot organiseren is afhankelijk van het verkrijgen van een vergunning en het toepassen van de vergunningsvoorwaarden.

De renvereniging is tijdens de paardenwedrennen verplicht toegang en medewerking te verlenen aan de leden en mandatarissen van de Federatie en van de kansspelcommissie.

Artikel 17

De renvereniging is een vereniging zonder winstgevend doel en voert haar boekhouding in overeenstemming met de bepalingen van de wet van 17 juli 1975 met betrekking tot de boekhouding van de ondernemingen en de besluiten tot uitvoering van deze wet.

Elke renvereniging stelt een meerjaren-businessplan op en stelt een beëdigd bedrijfsrevisor aan, die haar financiële toestand, haar jaarrekening en de regelmatigheid in het licht van de wet en de statuten van de verrichtingen die in de jaarrekening moeten worden vastgesteld, controleert.

Artikel 18

De bestuurders van de renvereniging mogen geen deel uitmaken van het bestuur van de Federatie.

De renverenigeningen mogen geen aandeelhouder zijn, noch mogen de bestuurders van de renverenigeningen een bestuursmandaat bekleden in de totali-

sator of bij de wedkantoren, waarvan zij volledig onafhankelijk moeten zijn.

De renverenigeningen zijn volledige openheid verschuldigd aan de Federatie.

HOOFDSTUK 5

Verplichte financiële bijdrage voor de totalisator, de bookmakers en de wedkantoren

Artikel 19

De vergunningen voor de totalisator, de bookmakers en de wedkantoren zijn gebonden aan de verplichting om een uniforme, niet-discriminerende, transparante en solidaire bijdrage aan de sector te leveren. De bijdrage aan de sector wordt geregeld in een protocol tussen de Federatie en de disciplines.

HOOFDSTUK 6

Totalisator

Artikel 20

De Federatie geeft een vergunning aan een totalisator, die belast wordt met de exploitatie van de weddenschappen op alle paardenwedrennen in het Vlaamse Gewest, en dit voor rekening van de renverenigeningen.

Die vergunning wordt toegekend in de vorm van een zevenjarige concessie, op basis van een private aanbesteding na verzoek tot een aanbod.

Artikel 21

In de concessievoorwaarden van de totalisator wordt vastgelegd dat de brutomarge van de 'weddenschappen op de renbaan' terugvloeit naar de organiserende renvereniging.

Artikel 22

In de concessievoorwaarden van de totalisator wordt vastgelegd dat een gedeelte van de brutomarge van de ‘weddenschappen buiten renbaan’ terugvloeit naar de organiserende renvereniging.

HOOFDSTUK 7

Bookmakers

Artikel 23

De Federatie geeft vergunningen aan de bookmakers die, op voorstel van de organiserende renvereniging, de toestemming krijgen om weddenschappen te aanvaarden op de paardenwedrennen op de renbaan.

Weddenschappen door bookmakers worden geregistreerd in een controleerbaar geïnformatiseerd systeem.

Artikel 24

In de vergunningsvoorwaarden wordt vastgelegd dat 7% van de omzet terugvloeit naar de organiserende renvereniging.

HOOFDSTUK 8

Wedkantoren

Artikel 25

De Federatie reikt de vergunningen uit aan de wedkantoren die in het Vlaamse Gewest weddenschappen aannemen op de buitenlandse paardenwedrennen.

Artikel 26

In de vergunningsvoorwaarden wordt vastgelegd dat 5% van de omzet terugvloeit naar de organiserende renverenigingen.

HOOFDSTUK 9

De belastingen op de weddenschappen

Artikel 27

In artikel 63 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 worden 1. en 2. vervangen door wat volgt :

“1. De belasting, geheven op het brutobedrag van de sommen, ingezet bij spelen en weddenschappen, andere dan weddenschappen bij paardenwedrennen, wordt vastgesteld op 15%.

2. De belasting op de brutomarge van de sommen, ingezet bij weddenschappen bij paardenwedrennen die in België plaatsvinden en op de weddenschappen bij paardenwedrennen die in het buitenland plaatsvinden, wordt vastgesteld op 30%.”.

Artikel 28

Het aandeel van de winnaars mag niet minder dan 50% van de inzetten bedragen.

De Federatie kan in de licenties die zij toekent het percentage bepalen dat maximaal aan de winnaars toekomt, overeenkomstig de regels die dienaangaande vastgelegd worden in het beheerscontract.

HOOFDSTUK 10

Slotbepalingen

Artikel 29

Artikel 66 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen, gewij-

zigd bij de koninklijke besluiten van 28 december 1973 en van 22 augustus 1980, wordt opgeheven.

Artikel 30

De verschillende bepalingen van dit decreet treden in werking op de door de Vlaamse regering te bepalen datum, na het afsluiten van het beheerscontract, en uiterlijk op 1 januari 2004.
